

Teologia Reformată – Ce se ascunde în spatele ei?

3 Hermeneutica cu privire la profeție

Hermeneutica se ocupă cu întrebarea referitoare la modul în care sunt interpretate textele biblice. Cu privire la profeție, comentatorul Bibliei va trebui să ia o decizie. Interpretez Biblia în esență *literal* sau *alegoric* sau doar caut o traducere spirituală pentru comunitate (adunare, biserică)? În cele ce urmează, aș dori să arăt că Biblia însăși oferă calea corectă de interpretare. Trebuie remarcat faptul că interpretarea literală nu ignoră faptul că în Vechiul Testament există și limbaj simbolic sau figurat. De exemplu, atunci când se spune despre cetatea Ierusalim că va deveni un „potir de amețire”, acesta este, desigur, un limbaj figurat (compară cu Zaharia 12.2). Cu toate acestea, subiectul profeției rămâne Ierusalimul și nu devine în mod misterios Biserica creștină. Cartea *Bogățiile uitate* tratează acest subiect mai în detaliu (capitolul 7: Principii de interpretare a profeției).

În Teologia Reformată, scrierile profetice (de la Isaia la Maleahi) *nu* sunt interpretate literal¹, ci sunt predominant aplicate spiritual Bisericii și văzute ca fiind împlinite în Biserică². După cum s-a arătat în capitolul anterior, Israel nu are viitor în Teologia Reformată. Din acest motiv, în multe locuri ești forțat să se treacă de la o interpretare evident literală la o interpretare alegorică sau spiritualizată în cadrul unui pasaj biblic. Regulile sunt schimbate în mijlocul jocului, ca să spunem așa. Acesta este motivul pentru care scrierile profetice joacă adesea doar un rol secundar, deoarece multe lucruri nu pot fi deloc aplicate sau spiritualizate pentru Biserică. În capitolul „Răpirea înainte de Necazul cel mare”, analizez mai detaliat exemplul din Daniel 9.24 („70 de săptămâni au fost hotărâte asupra *poporul tău* și asupra cetății tale sfinte ...”). Acest verset, care în mod evident se referă în mod literal la poporul lui Daniel, este aplicat Bisericii Noului Testament de către comentatorii adepți Teologiei Reformate.³

Consecvența în împlinirea promisiunilor

În interpretarea literală a scrierilor profetice, aceste probleme nu există, iar creștinul învață foarte mult din principiile care pot fi derivate din aceste scrieri profetice. Deoarece Biserica era o taină care „nu a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5) și era „ascunsă în Dumnezeu” (Efeseni 3.9) (și nu în Vechiul Testament!), nici nu trebuie să căutăm Biserica în

¹ Cu excepția cazurilor în care profeția a fost deja împlinită în mod literal, de ex. în Persoana lui Hristos.

² W. Grudem scrie: „Evrei 8 oferă un alt argument puternic că putem vedea Biserica ca beneficiarul și împlinirea promisiunilor Vechiului Testament cu privire la poporul lui Israel ... Evident, cu greu se poate evita concluzia că scriitorul [Epistolei către Evrei] consideră Biserica drept adevăratul Israel, în care își găsesc împlinirea promisiunile Vechiului Testament făcute lui Israel.” W. Grudem, *Biblische Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, p. 957.

³ A se vedea: D.M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Waldems (3L) 1997, pag. 169-173 (Lloyd-Jones îl urmează în interpretarea sa pe comentatorul biblic Prof. Edward Young de la Westminster Theological Seminary din Philadelphia, America; pag. 155). O infirmare poate fi găsită la <https://www.soundwords.de/a1113.html>. (traducerea articolului se poate accesa la linkul <https://www.soundwords.de/binecuvantarea-in-esita-de-la-sfarsitul-celei-de-a-70-a-saptamana-an-a12158.html>). Un alt exemplu este noul legământ, care este considerat ar fi fost „împlinit în Biserică”. A se vedea capitolul „Noul legământ”.

Hermeneutica cu privire la profeție

Vechiul Testament. Profeții se ocupă cu lucrurile de pe pământ și cu poporul pământesc al lui Dumnezeu. Biserica, dimpotrivă, este poporul ceresc al lui Dumnezeu și, prin urmare, nu face parte din profețiile Vechiului Testament.

Nu ne-a spus Dumnezeu nimic despre Biserică în Vechiul Testament? Ba da, după ce Dumnezeu a dezvăluit taina în Noul Testament, putem găsi numeroase prefigurări ale lui Hristos și ale Bisericii, în special în *cărțile istorice* ale Vechiului Testament (vezi Adam și Eva, Iacov și Lea, Moise și Sefora, Iosif și Asnat etc.). Dacă Dumnezeu nu ar fi dezvăluit taina, nu am fi fost capabili să recunoaștem aceste reprezentări simbolice. Poate că cineva va obiecta acum: Dar dacă permit această vorbire simbolică, de ce Israelul Vechiului Testament nu ar trebui să fie o imagine a Bisericii Noului Testament, așa cum cred prietenii Teologiei Reformate? Ei bine, Israel poate fi chiar comparat cu poporul lui Dumnezeu din Noul Testament în multe locuri, dar aceasta nu trebuie să însemne că interpretarea literală se pierde sau că promisiunile sunt transferate Bisericii. Dar, s-ar putea argumenta mai departe, taina nu a fost ascunsă în Vechiul Testament (în imagini)? Nu! Pentru că nici măcar imaginile lui Hristos și ale Bisericii din Vechiul Testament nu spun nimic despre faptul că Adunarea (constituită din credincioși dintre iudei și păgâni) este trupul lui Hristos, că noi am primit viața eternă într-o calitate necunoscută niciodată mai înainte și că într-o zi vom domni cu Hristos peste tot ce este în cer și pe pământ. Căci acestea este *conținutul* esențial al tainei și, după cum spune Efeseni 3.9, acesta a fost ascuns „în Dumnezeu” și nu în Vechiul Testament sau în imagini.

Multe pasaje din Scriptură nu ar fi putut fi împlinite în Biserică, deoarece un iudeu credincios și un credincios dintre națiuni sunt pe picior de egalitate în Biserică, în timp ce profețiile arată din nou clar că Israel va avea întâietate asupra națiunilor în viitor. Să observăm, de asemenea, că marea majoritate a credincioșilor din Biserică sunt dintre națiuni (compară cu Zaharia 8.21-23; Isaia 2.2-4; Deuteronomul 28.32)!

Apostolul Pavel scrie în Romani 11.29: „... darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău”. Apostolul scrie aceasta într-un context în care ideea este că Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Israel.

Cum ar trebui să se îplinească noul legământ (compară cu Ieremia 31.31-34; Romani 11.27) în Biserică, când se spune că acest legământ este încheiat în mod explicit cu cele două case ale lui Israel și Iuda (Evrei 8.8)? Cum se vrea aplicat Bisericii acest fapt? Mai ales ținând cont de faptul că marea caracteristică a Bisericii este tocmai unitatea ei. Dacă Israel ar fi echivalat cu Biserica în acest punct, ce reprezintă atunci casa lui Iuda?

Un alt exemplu: Dumnezeu promite lui Israel schimbări geologice profunde în Zaharia 14.8-11, în cuvinte clare, fără limbaj figurat și cu detalii geografice precise: Ierusalimul va sta pe o treaptă înaltă, iar locuitorii lui vor locui în siguranță. Ar fi foarte ciudat și nicidecum în concordanță cu Romani 11.29 dacă Dumnezeu S-ar retrage din această profeție și ea s-ar realiza doar într-un mod tainic în Biserică. Aceasta se aplică în principiu tuturor promisiunilor directe, pământești, date lui Israel.

Întrebarea cu privire la metoda corectă de interpretare a profețiilor își găsește în cele din urmă răspunsul în pasajele biblice care descriu modul în care s-au împlinit profețiile din trecut. Multe promisiuni din Vechiul Testament au fost într-adevăr deja împlinite, și întotdeauna *în mod literal*. Să luăm doar câteva profeții referitoare la Domnul Isus Hristos - acestea au fost împlinite în mod literal și în moduri multiple și unice de-a lungul istoriei:

Hermeneutica cu privire la profeție

- *Născut dintr-o fecioară:* „Iată, fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel” (Isaia 7:14; compară cu Matei 1.22,23).
- *Născut în Betleem:* „Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini[+] sunt din vechime, din zilele eternității” (Mica 5.2; compară cu Matei 2.6).
- *Intrarea în Ierusalim pe mînzul unei măgărițe:* „Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mîntuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mînzul unei măgărițe.” (Zaharia 9.9; compară cu Matei 21.4,5).
- *Puțin prețuit:* „«Aruncă-l olarului: un preț frumos cu care am fost prețuit de ei!» Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat olarului, în casa Domnului” (Zaharia 11.13; compară cu Matei 27.7-10).

Toate aceste profeții s-au împlinit în mod *literal*. Multe altele ar putea fi citate. Ce am fi spus dacă am fi trăit în vremea în care aceste profeții nu se împliniseră încă? Nu ne-am fi grăbit să susținem că cel puțin unele dintre aceste profeții ar trebui să fie înțelese spiritual sau alegoric? Nu am fi spus că nașterea Sa dintr-o fecioară arăta doar puritatea originii Sale; că „Egipt” ar însemna doar domeniul lumii, în care domnește satana; că profeția lui Zaharia referitoare la măgar era doar o descriere figurată a caracterului umil al lui Mesia? Și totuși, în fiecare caz, împlinirea a fost *literală* până la ultimul detaliu! Nu cunoaștem nicio profeție care, în afara simbolismului evident și a limbajului figurat, să nu se fi împlinit literal.

Prin urmare, nu vedem niciun motiv pentru care profețiile, care nu au fost încă împlinite, să nu fie împlinite în același mod ca și celelalte profeții.

„... pentru Numele Meu”

Există un alt motiv pentru care Dumnezeu nu revine asupra promisiunilor Sale. Faptul că Dumnezeu Se va ține de promisiunile Sale nu este în primul rând de dragul casei lui Israel, ci „pentru Numele Meu” (compară cu Ezechiel 20.9-44; 36.21-23; 39.7,25): „Nu pentru voi, casă a lui Israel, fac Eu aceasta, *ci pentru Numele Meu cel sfânt*, pe care l-ați profanat printre națiunile la care v-ați dus” (Ezechiel 36.22). Contextul se referă la judecată și la binecuvântarea viitoare a lui Israel (compară cu Deuteronomul 9.26-29).

Aceasta înseamnă că, dacă Dumnezeu nu îndeplinește promisiunile așa cum le-a dat, ar fi un motiv pentru a blasfemia Numele Său, pe motiv că Dumnezeu nu a realizat ceea ce a vrut să facă cu Israel; El a putut realiza promisiunile doar spiritual, în Biserică, dar nu în modul în care a promis. Nu ar semăna aceasta îndoieli cu privire la puterea Sa („pentru că DOMNUL nu a fost capabil”)? Și asta nu ar semăna îndoieli cu privire la dragostea Sa pentru Israel („... pentru că îi ura”)? Am mai putea fi siguri că speranța noastră se va împlini, așa cum citim în Scriptură despre ea? Oricine dorește să vadă promisiunile lui Dumnezeu față de Israel împlinite spiritual în Biserică trebuie să fie conștient de aceste consecințe.

Dacă Dumnezeu ar fi putut să Își împlinească profețiile făcute lui Israel doar „spiritual” în Biserică, diavolul ar fi obținut o victorie de durată și ar fi reușit să împiedice împlinirea exactă a profețiilor. Niciun israelit din acea vreme nu ar fi putut bănui vreodată că sensul lor ar fi o

Hermeneutica cu privire la profeție

împlinire spirituală; la fel și niciun credincios de astăzi, care își citește Biblia fără prejudecăți. Nu, satana nu va triumfa. Dumnezeu nu ia înapoi ce Și-a plănuit. El nu va lăsa pe nimeni să Îi zădărnicească planurile.

Este adevărat că o intercalare (epoca de har, în care se formează Biserica), pe care Dumnezeu o prevăzuse deja, a suspendat pentru o vreme împlinirea imediată a planurilor Sale; dar aceasta este doar aparent o victorie pentru satana: în cele din urmă, el nu a făcut decât să ducă la îndeplinire scopurile tainice ale lui Dumnezeu și să creeze spațiul necesar pentru ca toate bogățiile gloriei lui Dumnezeu să fie scoase la lumină. Deoarece instaurarea tronului lui David este amânată pentru o vreme, există un interval temporal în care Dumnezeu pregătește o mireasă pentru Hristosul Său, care va avea parte de domnia Sa împreună cu El.

Profeții nu știau nimic despre această taină. Profețiile lor se refereau doar la pământ. Dar asta nu e tot: când poporul ceresc se va fi mutat acolo unde satana încă trăiește, Dumnezeu va face pasul următor și Își va instaura Împărăția Sa pământească pe pământ, pe care satana credea că o va distruge: Împărăția de o mie de ani. Înainte de aceasta, satan va fi alungat de pe pământ, va fi închis într-un abis (Apocalipsa 20.1-3). Prin aceasta se împlinește literalmente fiecare detaliu al Cuvântului lui Dumnezeu și confirmă în mod desăvârșit credințioșia lui Dumnezeu și veridicitatea profețiilor Săi.

Poate că unii se vor gândi: Ce importanță are dacă avem diferențe în acest punct? Ei bine, dacă luăm în considerare faptul că aproape 70 la sută din Scriptură se referă la Israel și poate 10 sau 15 la sută la Biserică, atunci contează ce cred eu în legătură cu Israel și cu Biserica. Oricine se înșală cu privire la acest punct se înșală cu privire la majoritatea revelației biblice.

Titlul original: *Hermeneutik im Blick auf die Prophetie*
Sursa: *Reformatorsche Theologie - was steckt dahinter?*
Editura Daniel-Verlag, 2025, pag. 21-26.